

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ

Ὡς γνωστόν ἡ Μονή τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτέρων καί ἡ ἀκριβεστέρα εἰς μοναστικήν παράδοσιν καί ἄσκησιν ἐκ τῶν Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Αὕτη ἰδρύθη ἀπό τόν ὄσιον Σάββαν, ὁ ὁποῖος προσῆλθεν ἀπό τήν Μουταλάσκη τῆς Καππαδοκίας εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν, τό 456 μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν. Ὁ ἅγιος Σάββας ἐμαθήτευσεν ὑπό τόν ὄσιον Εὐθύμιον καί τόν ὄσιον θεόκτιστον ἐπί δεκαπενταετίαν καί ἐμόνασεν ἐπί πενταετίαν εἰς ἄκραν νηστείαν, προσευχήν καί ἡσυχίαν εἰς σπήλαιον τῆς ὄχθης τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων πρὸς τήν περιοχὴν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

Οἱ ἀναχωρηταί τῆς περιοχῆς αὐτῆς διέκριναν εἰς τό πρόσωπόν του τόν πεφωτισμένον ἄνθρωπον ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τόν παρεκάλεσαν νά συστήσῃ Μονήν καί νά ἀναλάβῃ τήν πνευματικήν χειραγώγησίν των.

Καμπτόμενος ὁ Ὅσιος Σάββας εἰς τὰς παρακλήσεις των, ἵδρυσεν ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τόν πρῶτον τῆς Μονῆς, εἰς τήν δεξιάν ὄχθην τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων ἀπέναντι τοῦ ἀσκητηρίου του. Τόν ναόν τοῦτον ὠνόμασε «θεόκτιστον», ἐπειδὴ κατὰ τό ἡμισυ καί πλέον ἦτο ἐντός φυσικοῦ βράχου ὑπό τῆς θείας χειρὸς κατασκευασθέντος. Εἰς τόν ναόν τοῦτον ἐτέλουν τὰς ἀκολουθίας των οἱ μοναχοί, τούς ὁποίους ἐδέχετο ὁ ἅγιος Σάββας.

Ἀργότερον ἀνήγειρε μέ τήν χρηματικήν ἐπιχορήγησιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τό μέγα Καθολικόν τῆς Μονῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἡ ἰδρυθεῖσα αὕτη Μονή ὑπό τοῦ ἁγίου Σάββα ἦτο Λαύρα. Εἰς αὐτὴν δηλαδή ὁ ἅγιος Σάββας ἐδέχετο μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶχον δοκιμασθῆ προηγουμένως εἰς μοναστήριον κοινόβιον, εὐρίσκοντο εἰς προκεχωρημένον στάδιον μοναχικῆς ἀσκήσεως καί εἰς τήν Λαύραν ἐπεδίδοντο ἐνδελεχῶς εἰς τὰ κελλία των εἰς τήν νοεράν προσευχήν καί συνηθοίζοντο εἰς τό Κυριακόν τήν Κυριακὴν καί τὰς ἑορτάς διὰ κοινήν προσευχήν. Ὁ ὄσιος Σάββας ἀνεδείχθη ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λαυρεωτικοῦ μοναχικοῦ βίου ὅλης τῆς Παλαιστίνης, ἐν ᾧ ὁ συμπατριώτης του ἐκ Καππαδοκίας, ὄσιος Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης, ἀνεδείχθη ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κοινοβιακοῦ βίου. Εἰς τό Κοινόβιον ἐγίνοντο δεκτοί οἱ ἀρχάριοι μοναχοί, οἱ ὁποῖοι παρέμενον ἄχρι καιροῦ, ἀναλόγως πρὸς τήν πρόοδον αὐτῶν, ζῶντες μοναστικὴν ζωὴν κοινῆς προσευχῆς καί ἐργασίας ὑπό τήν αὐστηράν καθοδήγησιν τοῦ ἡγουμένου, προετοιμαζόμενοι διὰ τήν μοναχικὴν ζωὴν εἰς τήν Λαύραν. Ὅμοῦ καί οἱ δύο αὐτοὶ πατέρες συνεργαζόμενοι ἀνεδείχθησαν, διαρκοῦντος τοῦ 5^{ου} αἰῶνος, οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες τῆς μοναστικῆς ζωῆς τῆς Παλαιστίνης καί οἱ ἀμύντορες τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον τῆς καινοφανοῦς αἰρέσεως τοῦ μονοφυσιτισμοῦ.

Ζῶντος τοῦ ὁσίου Σάββα, ἀλλὰ καί μετὰ τήν Κοίμησίν του ἑκατοντάδες μοναχῶν ἔζησαν εἰς τήν Μονήν του καί πολλοὶ ἡγίασαν. Εἰς τήν Μονήν αὐτὴν ἡσκήτευσαν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Κοσμάς ὁ μελωδός, ὁ Θεοφάνης καί ὁ Θεόδωρος οἱ

Γραπτοί αδελφοί, ὁ Ἀνδρέας Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ὁ Ἱεροσολυμίτης, ὁ Μιχαήλ ὁ Σύγκελλος καί ἄλλοι.

Διά μέσου τῶν αἰώνων ὑπό εὐμενεῖς ἀλλά καί ὑπό ἀντιξόους περιστάσεις ἡ Μονή παρέμεινε πρότυπον ἀκριβοῦς τυπικοῦ ἀκολουθιῶν καί μοναχικῆς ζωῆς, πνευματική ἐστία τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ἀλλά καί τῆς Ὁρθοδοξίας ὅλης, ἐμπνέουσα τό δέος καί τόν θαυμασμόν μέ τό ταπεινόν, ἀπλοῦν, ἀνεπιτήδευτον, ἡσυχαστικόν καί ἀθόρυβον ἦθος τῶν μοναχῶν της.

Συμφώνως πρός τήν κρατήσασαν τάξιν, τό Τυπικόν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου τοῦ Σάββα ἡγιασμένου ἐν συντομία ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ἀρχιερατική συνοδεία κατέρχεται ἀπό τό Πατριαρχεῖον εἰς τήν Ἱεράν Μονήν, παραμένουσα ἐπί τριήμερον διά τήν ἑορτήν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἰς τό πρός τιμήν αὐτοῦ παρεκκλήσιον παρά τόν τάφον αὐτοῦ, τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς, καί τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ναόν.

Οὕτως ἐγένετο καί ἐφέτος. Ἀρχιερατική συνοδεία, τῆς ὁποίας προεξῆρχε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσων κ. Θεοφάνης, κατήλθεν εἰς τήν Μονήν τήν παραμονήν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τήν Τετάρτην, 3/16^ν Δεκεμβρίου. Εἰς τό παρεκκλήσιον αὐτοῦ ἐτελέσθη Ἑσπερινός καί θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους.

Διά τήν ἑορτήν τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα κατήλθε τό ἑσπέρας τῆς Πέμπτης, 4 /17^ς Δεκεμβρίου, μετά συνοδείας ἐξ Ἱεροσολύμων ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ'. Εἰς τήν εἴσοδον τῆς Μονῆς ἐπεφυλάχθη εἰς τόν Μακαριώτατον θερμή ὑποδοχή ἀπό τόν πνευματικόν τῆς Λαύρας, Ἀρχιμανδρίτην π. Εὐδόκιμον καί τούς μοναχοὺς τῆς Λαύρας, ἀπό τούς προσκυνητάς ἐξ Ἑλλάδος καί τούς ἐντοπίους χριστιανούς ἀπό τήν Βηθλεέμ, τό Χωρίον τῶν Ποιμένων καί τήν Μπετζάλλαν.

Ἐνδεδυμένος τόν μανδύαν ὁ Μακαριώτατος, κατήλθε καί προσεκύνησε εἰς τόν τάφον τοῦ ὁσίου, εὕρισκόμενον εἰς τόν κεντρικόν προαύλειον χῶρον τῆς Μονῆς καί τό σεπτόν αὐτοῦ λείψανον, ἐπιστραφέν ὑπό τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τό 1965, καί φυλασσόμενον εἰς τήν λάρνακαν αὐτοῦ εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς. Ἠκολούθησε σύντομος δέησις, μικρόν κέρασμα καί ἀνάπαυσις. Τήν τράπεζαν δι' ὅλους προηγουμένως εἶχεν εὐλόγησει ὁ διαμένων καθ' ὄλον τό τριήμερον Ἀρχιερεὺς.

Περί τήν 9^ν ἑσπερινήν κοσμικήν ὥραν ἤρχισεν ἡ ἀγρυπνία μέ τό Μικρόν Ἀπόδειπνον, τούς Χαιρετισμούς τοῦ ὁσίου Σάββα, καί τόν Ἑσπερινόν μετά τῆς Ἀρτοκλασίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου. Περί τό μεσονύκτιον οἱ ἤδη κεκοπιακότες ἀνεχώρησαν διά τά κελλία των διά μικράν ἀνάπαυσιν, οἱ πλέον δέ γεγυμνασμένοι καί δὴ Ἁγιοσαββίται πατέρες παρέμειναν συνεχῶς ἀναγινώσκοντες.

Κατελθὼν ὁ Μακαριώτατος εἰς τήν ἐνάτην ὥδην, ἔψαλε τὰς Καταβασίας, προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καί ἐν συνεχείᾳ τοῦ μυστηρίου τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου, Γέροντος Δραγουμάνου, τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Μπαχούμ καί Λαζέτης κ. Δημητρίου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος

Ἀρχιγραμματέως καί θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν καί Ἱερομονάχων, Ἱεροδιακόνων καί Ἱερῶν ἐκ διαφόρων ἐνοριῶν τοῦ Πατριαρχείου προσελθόντων καί πολλῶν πιστῶν ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Βηθλεέμ ἐν κατανύξει καί εὐλαβείᾳ μετεχόντων, ψαλλόντων δέ εἰς ἀκριβές βυζαντινόν ὕφος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀριστοβούλου, τοῦ Ἀγιορείτου μοναχοῦ π. Εὐθυμίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου καί τοῦ ἱεροψάλτου κ. Χαραλάμπους Βακάκη.

Ἡ ὄλη ἀγρυπνία μέ ἐπίκεντρον τήν θ. Λειτουργίαν ἐμυσταγωγῆσε πάντας εἰς τήν ἀλήθειαν τοῦ σαρκωθέντος, σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως διαφυλάσσει αὐτήν ἡ Ὁρθόδοξος χριστιανική μοναχική παράδοσις. Εἰς τοῦτο συνέβαλον κατά πολύ αἱ πρᾶξι καί ταπειναί μορφαί τῶν ἀγίων εἰς τάς παλαιάς καί νέας βυζαντινάς τοιχογραφίας, ὁ ἱλαρός φωτισμός τῶν κανδηλῶν καί ἡ πρόθυμος διακονική διάθεσις τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων παρά τόν κόπον αὐτῶν.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστούς περί τοῦ ὁσίου Σάββα ὡς προσώπου οὐχί μόνον ἀσκητικῆς ἀλλά καί χριστιανικῆς ζωῆς, ζωῆς ταπεινώσεως, ἐμπράκτου ἀγάπης καί ὀρθοδόξου κηρύγματος καί διένειμε φυλλάδια Ὁρθοδόξου κατηχήσεως τοῦ περιοδικοῦ: «Φῶς Χριστοῦ» /Νοῦρ -Ἴλ -Μασίχ».

Εἰς τό κέρασμα μετά τήν θ. Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἠὺχαρίστησε τόν Πνευματικόν τῆς Λαύρας, Ἀρχιμανδρίτην π. Εὐδόκιμον, ὄντως ἀνακαινιστήν τῆς Μονῆς καί τούς Ἀγιοσαββίτας Πατέρας διά τόν κόπον αὐτῶν, προκειμένου νά τελέσουν μέ τελειότητα τήν ἐορτήν καί ἠὺχήθη εἰς αὐτούς τάς πρεσβείας τῆς θεοτόκου καί τοῦ ἀγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς συνοδείας Αὐτοῦ τήν πρωΐαν τῆς ἐορτῆς τοῦ ὁσίου Σάββα, παρέμεινεν ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσων Θεοφάνης, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τήν ἐορτήν τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ναόν, ἔνθα καί φυλάσσονται τά λείψανα τῶν ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀναιρεθέντων, τό 614 μ.Χ. Ἀββάδων Πατέρων. Κατά τήν τάξιν μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἐτελέσθη τό μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων Πατέρων ἔμπροσθεν τοῦ κουβουκλίου τοῦ τάφου τοῦ ὁσίου Σάββα εἰς τό προαύλειον τῆς Μονῆς, κάτωθι τοῦ ὁποίου εἶναι καί τό κοιμητήριόν των.

Τοιουτοτρόπως, δόξα τῷ παναγάθῳ θεῷ ἡμῶν, ἐτελέσθησαν οἱ τριήμεροι ἐορτασμοί τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, τοῦ ὁποίου τάς πρεσβείας πρὸς Κύριον εὐχόμεθα νά ἔχωμεν πάντες διά τόν ἡγιασμόν καί τήν σωτηρίαν ἡμῶν. Γένοιτο.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder